

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. október 22.
(csütörtök)

Szepesy László

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

Énekek: 438,1, 438,6

Alapige: Máté 5,6

„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot: mert ők megelégtetnek.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, mert a mai nap is kegyelmeből telhetett el számunkra, hisz azért volt még időnk jól cselekedni, Benned hinni, Hozzád térni, mert még elrendelted, hogy tartson a kegyelmi idő, még nem küldted vissza Fiadat, hanem még hagytad, hogy minél többen hallják az evangéliumot, és Hozzád térjenek. Köszönjük Neked, hogy minden esemény mögött, ami ma történt velünk, Te állsz, legyen az örömteli, vagy éppen szomorúságot, terhet jelentő, és köszönjük, hogy Tőled, a Te kezedből vehettük el.

Bocsáss meg, amikor csak e világ dolgaival terveztünk e mai nap során, és azzal nem törődtünk, hogyan élhetnénk a Te dicsőségedre, mi az, amit a Te nevedben és a Te dicsőségedre tehetnénk. Köszönjük, Urunk, hogy Te nem feledkeztél el rólunk, Te ezt nem is teheted, mert Te hű Isten vagy, aki sosem hagysz el bennünket, megígérted kegyelmedet, hűségedet, és Te magadat meg nem tagadhatod. Köszönjük, hogy ahogyan énekelhettük, még hangzik a hívó szó Hozzád. Külön dicsérünk azért, hogy ha adtál halló fü-

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

leket és halló szívet, és külön akaratot arra, hogy Hozzád térjünk, és Téged keressünk.

Köszönjük, hogy ma este is ezért lehetünk itt, mert Te hívogatsz magadhoz, és el akarod végezni munkádat Szentlelked által szívünkben, életünkben. Kérjük, hogy valóban az élő ige hirdettessék, és mint élő, valóban teremjen gyümölcsöt a mi életünkben a Te dicsőségedre, testvéreink, felebarátaink javára. Így kérjük áldásodat együttlétünkre, istentiszteletünkre.

Krisztus golgotai keresztyére nézve könyörülj rajtunk, és áldj meg bennünket kegyelmesen!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Emlékszem, amikor tavasszal kihirdették a veszélyzetet hazánkban, és sok boltot be kellett zárni, akkor az első néhány hétben sokan megrohamozták az élelmiszerboltokat, és felvásárolták a termékeket, hogy otthon legyen több hétre elegendő ennivalójuk. Belém ivódott az a kép, hogy a bolt polcai üresen álltak (azért, mert korábban nem igen láttunk ilyeneket), különösen is azon a részen, ahol a konzervek szoktak lenni. A húspultnál is találkozhattunk vele, hogy 2-3 kg-ra korlátozták a fejenként megvásárolható mennyiséget, hogy mindenkinek jusson valamennyi hús. Így visszagondolva nem is tudom, hogy akkoriban a vírustól féltünk-e jobban, vagy attól, hogy a boltokban nem fogunk találni élelmiszert. Egy biztos, hogy a legtöbben bizonyos mértékben féltek attól, hogy vagy maguk vagy szeretteik nem ehetnek annyit, mint amennyihez hozzászoktunk. Nem tudom, hogy hányaknak jutott akkoriban eszébe a Lukács 6,21, ami a mai boldogmondásunkat tartalmazza, amit Lukács evangélista így fogalmazott meg: „*Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtettek.*” Ebben a megfogalmazásban látjuk, hogy nem szerepel az igazságot kifejezés, mint Máté evangéliumában, így az nagyon egyszerűen a testi éhezésre vonatkozik, illetve arra, hogy reménységünk van a megelégtetésre, arra, hogy Isten gondoskodik rólunk testiekben is, nem csak lelkiekben. Kérdés azonban, hogy a Krisztus által említett boldogság mennyire volt az említett időben a mi szívünkben, akkor, amikor a kismértékű nélkülözés lehetőségével kellett szembesülnünk tavasszal. Mert nem arról volt szó, hogy éhezünk volna, csak a lehetősége állt fenn, csak féltünk attól, de Krisztus gondoskodott rólunk akkor is. Krisztus azonban igénkben azokról az emberekről beszél, akik ténylegesen éheznek és szomjaznak, azaz valóban nélkülözniük kell a mindennapi ételt és italt. Őket nevezi boldogoknak. De miért? És mit jelent a megelégtetés? És miért teszi hozzá Máté evangélista az igazságot kifejezést? Ezekre a kérdésekre szeretnék a mai igehirdetésben az ige alapján válaszolni.

Először nézzük meg, hogy miféle éhségről és szomjúságról beszél Krisztus. Mint utaltam rá, Lukács egyszerű testi éhségről beszél, arról, amikor valaki nem jut naponként kellő mennyiségű ételhez és italhoz. Máté apostol azonban így fogalmaz: *„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot”*. Ez azt feltételezi, hogy többről van szó egyszerű testi nélkülözésnél, mert az igazsággal nem lakik jól a gyomor, hanem a szívnek, léleknek van rá szüksége. Lukács evangélista akkor viszont miért hagyja ki az igazságot kifejezést? Azért, mert ennek a boldogmondásnak több, különböző mélységű jelentése van. A lényegi üzenetét így fogalmaznám meg, hogy olyan Istenünk, mennyei Atyánk van, aki hagyja bár, hogy az Övéi éhezzenek testileg és lelkileg, de csak azért, hogy egyedül az Ő általa adott táplálék elégítsen meg minket, és így Őbenne, az Ő szerető gondoskodásában találjuk meg az igazi boldogságunkat, mert ezért lehetnek boldogok a hívő emberek. Ez az Ő gondoskodása pedig egyszerre mutatkozik meg abban, hogy gondoskodik a testi és lelki táplálékunkról. Az éhezés tehát egyszerre mutathat rá testi és lelki szükségünkre ebben a boldogmondásban. Többen úgy magyarázzák ezt az igeverset, hogy vagy a testi éhezést vagy pedig a lelki éhséget hangsúlyozzák ki. Véleményem szerint helyesebb, ha mindkétféle értelmezésnek helyt adunk, hiszen az ember egyszerre test és lélek, és mennyei Atyánk mind a kettőről, a teljes emberről gondoskodni akar, és ezért én így magyarázom ezt az ígét, hogy egyszerre vonatkoztatom a testi éhségre és a lelki éhségre is.

Ezt elfogadva először nézzük meg, hogy mit jelent ez az ige, ha a testi éhezésre vonatkoztatjuk. Tudjuk jól, hogy az éhínség olyan jelenség, amely mindig is jelen lesz az emberiség történelmében. Nem azért, mert ne lenne elegendő ételünk ahhoz, hogy minden ember jól lakjon a földön, hanem azért, mert az ember bűnös, és bár megtehetné, hogy segítsen másokon, a legtöbbször nem teszi azt meg, ha nem származik belőle némi haszna. Jézus Krisztus is megerősítette ezt, amikor azt mondta a Máté 26,11-ben: *„Mert a szegények mindenkor veletek lesznek”*, azaz mindig lesz szegénység. Ez pedig a mélyszegénységet is jelenti, amikor valaki nem tud megfelelően enni- és innivalóhoz jutni naponta. Egy év eleji adat szerint – hogy csak hazánkat nézzük – 40-50 ezer gyermek éhezik naponta. Tehát itt nem arról van szó, hogy csak egyszer étkeznek, hanem hogy éheznek 40-50 ezer gyermek. Mit jelent erre a helyzetre nézve Krisztus boldogmondása? Azt, hogy megszünteti az éhezést? Minden éhezőnek annyi ételt és italt ígér, amennyire vágyik? Mint az előbb olvastam az evangéliumból, nem, mivel szegények mindig is lesznek köztetek. Akkor milyen megelégtetésről beszél Krisztus, és mi az éhezésben a boldogság? Hangsúlyoznám ismét, ami a boldogmondások megértésének egyik fontos alapja, hogy Krisztus itt a Benne hívőkről beszél, őket nevezi boldogoknak, azokat, akik Benne hisz-

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

nek. Azt mondja, hogy azok fogják boldogan megélni az ilyen szegénységüket, akik Őbenne hisznek és reménykednek. De mégis hogyan? Isten időnként úgy elégíti meg gyermekeit, akik testileg éheznek, hogy valóban gondoskodik róluk, ad nekik eledelt. Számtalan bibliai történet szól erről.

Gondoljunk csak arra, hogy Isten az Egyiptomból megszabadított népet mint táplálta a pusztában fűjekkel és mannával, és hány alkalommal adott innivalót nekik, még a sziklából is vizet fakasztott. Pedig abban az esetben több százezer emberről volt szó, nem csak néhány éhezőről. Már önmagában ennek a bibliai történetnek is elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy higgyünk Krisztus boldogmondásában adott ígéretének, hogy megelégtetnek. De megemlíthetjük Illés esetét, akit hollók tápláltak az éhség idején, vagy Jézus Krisztus két csodáját, amikor négy- és ötezer embert vendégelt meg néhány kenyérből és halból. Van hatalma Istennek arra, hogy testileg is gondoskodjon rólunk? Természetesen van! És ehhez – hozzáteszem – nincs szüksége különleges csodákra. Mi ezt itt, Pasaréten különösen is tudhatnánk, Testvérek. Gondoljunk csak gyülekezetünk nesz-mélyi telepére, ahol az ifjúság szokott csendesheteket tölteni. Korábban a főépület egy árvaház volt, amit hívó asszonyok vezettek. Aki elolvasta a telephely történetéről szóló kis füzetet, az tudja, hogy többször fordult elő olyan ebben az árvaházban, hogy ezek a hívó asszonyok nem tudtak mit az asztalra tenni, mert egy morzsányi kenyérük sem maradt, mégis imádkoztak az ételért, és megterítették az asztalt a gyerekeknek. És Isten többször gondoskodott nem különleges csodák által, hanem a falusiak által erről az árvaházról és a gyerekekről, mert pont, amikor az asszonyok leültették a gyerekeket az étkezési időben, beállított az egyik falusi férfi, és mivel disznóvágás volt náluk, hozott kolbászt, hurkát és húst a gyerekeknek, és máris volt ennivalójuk. És ez számtalan alkalommal megisméltődött. Isten gondoskodott ezekről a gyerekekről. Istennek van hatalma erre is, ne zárjuk ki ennek a boldogmondásnak ezt a fajta értelmezését. Mert így is, ezzel a reménységgel is Isten boldoggá teszi az Ő gyermekeit, akik éheznek.

De itt külön felhívnam a Testvérek figyelmét arra, hogy Isten már az Ószövetség idején népének számos olyan törvényt adott, amellyel gondoskodni akart a szegényekről és éhezőkről, tehát itt nemcsak „isteni véletlenekről” van szó, hanem másokról való tudatos gondoskodásról, amit Isten megparancsol az Övéinek. Izrael népének polgári törvényei ilyen szempontból is különlegeseek voltak, mert Istentől kapták őket, és azokban az Ő gondoskodó szeretete mutatkozott meg. Ilyen törvény volt például a 3Mózes 19,9-10-ben található – amivel Ruth esetében is találkozhatunk –, hogy a szegények összeszedhették az aratás idején az elhagyott gabonafejeket, hogy legyen nekik is ennivalójuk. Amit aratáskor a munkások elejtettek, vagy véletlen otthagytak, azt a szegények összeszedhették. Boáz

egyébként – Ruth esetét említettem – a törvény kívánalmain is túlment, mert a munkásoknak készített ételből és italból meg is kínálta Ruthot, nemcsak hagyta, hogy összeszedje a maradékot, hanem naponként enni-valót is adott neki. Vagy ilyen törvény volt régen (amely ma már nem érvényes) a testvérházasság, amikor valakinek meghalt a férje, és a legközelebbi rokon feleségül vehette az özvegyet. Értjük jól, hogy ennek is a célja az özvegyről való gondoskodás volt, mert nem volt akkoriban még özvegyi nyugdíj, támogatás vagy bármi egyéb, a család gondoskodott a hozzátartozókról. Ma ezt a törvényt én úgy tartanám életben, hogy felelősek vagyunk a családtagjainkért és rokonainkért: ami velük történik, az minket is érint. Számos ehhez hasonló parancsolatot adott az Úr, hogy a hívők gondoskodjanak a szegényekről, az övéikről, mert Isten népe nem lehet érzéketlen más ember szenvedése iránt. Amennyiben lehetett, meg kellett akadályozni azt, hogy valaki ilyen mély szegénységre jusson. Az adósságokat például 7 évente el kellett volna engedni mindenkinek (5Mózes 15,1-2), és ha valaki elvesztette örökölt földjét, amiből megélhetett volna, és eltarthatta volna a családját, azt minden 50. évben vissza kellett volna kapnia a családnak (3Mózes 25,10). Tehát Isten arra akarja az Ő népét, minket tanítani, hogy ne legyünk keményszívűek mások nyomorúságát látva, hanem irgalmasak, mivel Ő is az. Erről szól az 5Mózes 15,7-8, amit hadd olvassak fel: *„Ha mégis szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ad néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt; Hanem örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, amennyi elég az ő szükségére, ami nélkül szűkölködik.”*

Természetesen Isten nem az ingyenélést és a lustaságot akarja ezzel támogatni, és hagyni szabadon burjánzani, hiszen törvényei elsősorban abban segítettek, hogy az emberek dolgozhassanak, és így megkereshessék a mindennapi kenyerüket. Ezért kellett az adósságot elengedni, és a földet visszaadni, hogy azt művelhessék. Erre figyelmeztet bennünket az Újszövetségben a 2Thesszalónika 3,10 is, amiben Pál azt mondja a támogatásokkal kapcsolatban: *„azt rendeltük néktek”* – gyülekezetenként –, *„hogya valaki nem akar dolgozni, ne is egyék”*. A kommunizmus – tudjuk jól – ezt elferdítette, kivette az akarni szót: valaki nem dolgozik, ne is egyék, a Szentírásban Isten pontosabb, a lelkiekre néz: ha valaki nem akar dolgozni, mert olyan előfordul, hogy valaki akar, de nem tud, az más, mint amikor valaki egyáltalán nem akar. De hangsúlyoznám még egyszer az Ige alapján: fontos a lelkiület, amivel hozzáállunk ehhez a témához, és az a szeretet, amit Istentől kapunk felebarátaink iránt. Az ilyenfajta irgalmasságra az Újszövetség is felhívja a figyelmünket, például az 1János 3,17-ben, ahol ezt olvashatjuk: *„Akinak pedig van miből élnie e világon, és elnézi,*

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete?” Azt mondja, hogy az Isten iránti szeretetünk összefügg a felebarát iránti irgalmassággal. Fontos, hogy az ilyenfajta jócselekedeteink ne pusztán emberségből történjenek, ahogy azt a világ hangoztatja, hanem Isten iránti szeretetből is fakadjanak, és arról tegyenek bizonyosságot, hogy ki az, aki miatt, és aki által ezeket mi is megcselekedhetjük, azaz Istenre mutatóak legyenek. Mert bár legyünk gazdagok, vagy csak átlagos jövedelemmel bírók, mégis mindannyian menyeyei Atyánktól kérjük el, és kapjuk is meg a mindennapi kenyerünket, ahogyan arra az úri imádságban tanít minket Krisztus, mert azt gazdagnak és szegénynek egyaránt így kell imádkoznia, hogy *„a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”*. Isten tehát erre akar bennünket elvezetni, és némi tudatosságra is, hogy mi is lehetünk ebben az Ő eszközei. Egy példát mondok: hogyha heti 1000 Ft értékben veszünk kenyeret, kiflit vagy bármit, amit odaadhatunk a rászorulóknak (nem pénzt, hanem élelmiszert), azt talán még nem érzi meg annyira a családi kasszánk. Ez is egy útja lehet annak, hogy Isten eszközei legyünk a másokról való gondoskodásban.

Továbbmenve azonban a gondolatban, tudjuk jól azt is, hogy Isten nem minden esetben elégíti így meg az éhezőt, azaz nem ad neki táplálékot. Mégis Isten ígérete a megelégtetésre ilyen helyzetben is igaz marad. Hogyan? Hogyan lehet valaki megelégtetett úgy, hogy közben éhes marad? Úgy, hogy a hívő embert, aki éhezik, Isten elsegíti arra, hogy Tőle fogadja el szegény helyzetét, és azt, amije éppen van. Pál apostol példája segít nekünk ezt jobban megértenünk, amiről ő maga ír a Filippi 4,11-13-ban, ezt hadd idézzem. *„Nem hogy az én szűkölködésemmre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is, mindenben és mindenekben ismerős vagyok, a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”* Látjuk tehát, hogy Isten így is meg tud elégíteni minket, hogy megtanuljunk az elégedettséget, Tőle kapott helyzetünk elfogadását is lázongás nélkül? Ez – tudjuk jól, hogy – nem könnyű dolog, hiszen az éhség elég szörnyű érzés. Kevés olyan erős dolog van, mint ez, szinte teljesen meg tudja változtatni az embert. Tudjuk jól, hogy vannak helyzetek, amikor az ember szinte bármit megtenne egy csepp vízért vagy egy falat kenyérért. Éhségünk kifejezésére szoktuk mondani, hogy ölni tudnék egy falat kenyérért. Tudjuk, hogy sajnos ez a valóságban többször nem szóbeszéd, hanem tettelegességet is jelent, mert létezik az a szintű nyomorúság, hogy ember embert öl akár ételért, akár vízben bővölködő, termékeny földterületekért, ez egy létező valóság a világban. Amikor tehát valaki el tudja fogadni ezt a fáj-

dalmat, az éhséget, ezt a szenvedést, mint az Úrtól kapott helyzetet, mint Pál apostol tette, akkor az, hogy ő elfogadta, Isten ajándéka, és a boldogmondásban található ígélet a megelégtetés beteljesedése, mert Pál elégedett volt. Nem szűnt meg az éhsége, de mégis megélhette a megelégtetés boldogságát. Ilyen helyzetben is fontos ahhoz a Krisztushoz menekülnünk, aki maga is megtapasztalta többször az éhezést (nem csak a 40 napos pusztai böjtjére gondolok, amit önként vállalt), és a szomjúságot, ami például a kereszten is gyötörte. Az egyik utolsón mondása az, hogy „Szomjúhozom”. Bár Őt is gyötörték ezek a testi dolgok, mégsem fordult az Úrral szembe, hanem Fiúként elviselte őket alázattal, az Atyában és az Atya gondoskodásában való bizalommal. Ha Őhöz fordulunk, Ő tudja, hogy min megyünk keresztül akkor, ha éhezünk. Ha viszont egyedül, Isten nélkül akarjuk ezt a szegénységet és éhezést elviselni, akkor számolnunk kell – az Ige szerint – a bűn átkával, ami nemcsak az éhezőket, hanem a gazdagokat is sújthatja, és ez az átok az állandó éhség, a soha meg nem elégedés, a mohóság, amiről Hóseás így ír: „Esznek majd, de meg nem elégszenek” (Hóseás 4,10). Ugyanerről ír a Mikeás 6,14 is: „Eszel te, de meg nem elégszel, és benned marad a te éhséged”. Ez az Isten nélküli ember átka. Isten tudja tehát a Benne való bizalommal és reménységgel boldoggá tenni az éhezőket és szomjúhozókat, ez a boldogmondás is pont ezért Őhöz irányít minket, hogy Őhöz menjünk.

Mindezek után térjünk rá a második értelmezési lehetőségre, amikor a lelki éhségről, az Isten igazsága iránti vágyról van szó, mert így is lehet értelmezni ezt, hogy éhezik és szomjúhozók az igazságot: Isten rendjét és a Tőle kapott igazságot. Erről sok mindent el lehetne mondani, csak néhány gondolatra szeretnék rávilágítani. Az igazságot kifejezést érthetjük általánosságban és személyünkre vonatkozóan is.

Először nézzük meg az elsőt. Mit jelent az, ha valaki éhezi és szomjúhozza az igazságot? Azt, hogy a mindennapok során sokféle igazságtalanság történik, ezt tudjuk jól. Sokakat meglopnak, igazságtalanul keveset fizetnek fáradtságos munkájukért, vagy valakivel a többiek kárára kivételeznek, vagy valakinek a bírósági ügyét igazságtalanul tárgyalják, sorolhatnánk, számtalan hétköznapi igazságtalanság létezik. Léteznek ilyenfajta igazságtalanságok az életben, amik, ha nem hiszünk Istenben, soha nem is lesznek rendezve. Mert ha nem hiszünk Istenben, akkor magában az Igazságban sem hiszünk, aki Jézus Krisztus maga, és abban sem, hogy van valaki, aki elszámoltat minden egyes embert cselekedeteiért, és igazságot szolgáltat azoknak, akiknek az nem jutott ki a földi életük során. Ilyen értelemben is érthetjük ezt az igeverset, mert ez is igaz: Krisztus az a Bíró, aki ítélni fog minden nép felett, és hívó népének igazságot szolgáltat a velük szemben elkövetett bűnök miatt. A hívők bűneiért már igazságot szol-

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

gáltatott ott a golgotai kereszten; azok bűneiért, akik Őbenne nem hisznek, majd az ítélet napján. Ez az általános értelmezése annak, hogy „*éhezik és szomjúhózzák az igazságot*”.

Viszont ennek a kifejezésnek van egy személyesebb vonatkozása is, ami a hívő élet egészét végig kíséri. Isten a hívő életben ugyanis ráébreszt bennünket különféle szükségleteinkre, éhségeket támaszt bennünk (hadd fogalmazzak így), és meg is elégít minket (külön kegyelme, hogy nem egyszerre mutat rá mindarra, amit nélkülözünk, hogy ne gyötörjön minket a lelki éhség olyannyira, hanem gyakran csak néhány dologra mutat rá, hogy anélkül szűkölködsz). Mire gondolkodok? Hadd vezessem végig, hogyan is alakul és változik ez az éhség életünkben (néhány példával).

Amikor Isten először ráébreszti az embert saját bűneire, és azok nyomasztanak bennünket, és ránk terhelődnek, akkor éhséget, vágyat támaszt bennünk az Isten előtti igazság után, ami a bűneink megbocsátását és Isten előtti büntelenséget jelent számunkra. Mert a bűnös ember nem vágyik másra, csak erre, hogy Uram, bocsáss meg, „*légy irgalmas nékem, bűnösnek*”. Kevés rosszabb állapot van annál, mint amikor valaki tisztában van bűnös voltával, és nem látja a megbocsátás kegyelmi ajándékát. Isten tehát vágyat ébreszt bennünk a bűnbocsánat és kegyelem iránt, amit Krisztusban és az Ő keresztjében ad nekünk úgy, hogy Krisztus igazságát, tökéletes engedelmességét, másszóval büntelenségét nekünk tulajdonítja, számítja be. Hitvallásunk szépen mondja, hogy olyan büntelenség és olyan igazság tulajdoníttatik nekünk, mintha mi magunk éltük volna Krisztus életét, és nem követtünk volna el egy bűnt sem. Isten ilyen igazságot tulajdonít nekünk. Ez a nekünk beszámított igazság az első olyan lelki táplálék az életünkben, amely igazán meg tudja elégíteni a hívő embert. Minden egyes elkövetett bűn támasztotta éhségre csakis ez lehet a megelégedést nyújtó lelki táplálék: Isten kegyelme, bűnbocsánata, Krisztus igazsága, ami nekünk tulajdoníttatik.

Gyakran ezzel egy időben Isten egy másik éhségérzetet is támaszt bennünk, mégpedig a következőképpen. Az ember tudja, hogy a bűnei megbocsátottak, és Krisztus igazsága neki adatott, emiatt örül, rendezve vannak a bűnei. Viszont továbbra is azt tapasztalja a mindennapok során, hogy naponként újabb és újabb bűnöket követ el. Ez egyre jobban kezd neki fájni, és tudja, hogy ez nem méltó Istenhez: megkaptam a bocsánatot, a kegyelmet, és mégis bűnöket követek el. Változni akar: nem akarja többé a bűnt cselekedni, hanem Isten iránti engedelmességre akar törekedni. Ezért az után kezd el vágyódni – hadd fogalmazzak így: éhezni –, hogy új emberré legyen, akit Isten teremt újjá, aki képes nem vétkezni, és Isten igazsága szerinti életre törekedni. Isten pedig úgy elégíti meg ezt az éhséget, hogy rámutat arra: Ő már Krisztusban újjáteremtett minket. A 2Korinthus

5,17 azt mondja, hogy aki „*Krisztusban van, új teremtés az*”, hiszen bűnei sem fájának neki – mutat rá Krisztus –, ha már korábban a Szentlélek nem szülte volna újjá. Tehát ezt az éhséget így elégíti ki Krisztus, hogy rámutat, hogy téged Isten már újjáteremtett, mert különben a bűneidről sem tudnál, és nem éheznél, nem vágyakoznál ez után az új élet után. Meg akarja erősíteni Isten bennünk a belső embert a Szentlélek által, hogy Krisztus lakozzék hit által a szívünkben (Efézus 3,16-17). Ennek örömeben élve, hogy újjászületett emberek vagyunk, de meg nem elégedve azzal csupán, hogy új ember vagyok, a hívő ember újból elkezd éhezni, mégpedig az után, hogy konkrét cselekedetei is legyenek szentek, Istennek tetszőek. Tehát az ember nem pusztán a képességet kéri el Istentől, hogy hadd élhessek szentebbül, hanem konkrétan meg akar változni, konkrét cselekedetekben. Azaz – bibliai kifejezéssel élve – a megszentelődés után kezd el vágyódni az ember, hogy élete Isten igéjéhez és parancsolataihoz igazodjon. Minél jobban megismeri valaki Isten igéjét, annál inkább tudja, hogy mit hogyan kellene tennie, ha a Szentlélek ezt neki adja bölcsességgül. Egyre világosabb lehet számára, hogy családja körében hogyan töltse be feladatát, hogyan szeresse szeretteit, gyülekezetben testvéreit, munkatársait, vagy – ahogy Krisztus rámutat – még ellenségeit is. És hogy hogyan szeresse Istent többé ne a saját elképzelése szerint, hanem a Neki tetsző módon. Valaki minél inkább tanulmányozza az Igét, annál inkább előrébb vezeti őt a Szentlélek ebben. De a hívő ember tudja, hogy cselekedetei ettől a tudástól nem fognak megváltozni önerőből, nincs erőnk megváltoztatni saját magunkat és cselekedeteinket, csak a Krisztusba vetett hit által munkálja ezt ki bennünk a Szentlélek, hiszen a hitnek gyümölcsei azok a jócselekedetek, amelyekben Isten járni akar minket. Gyakran mellőzzük a hitet, kihagyjuk, mint lépést, és rögtön tenni akarunk, pedig a hit gyümölcse a jócselekedet. Ezért a hívő ember, mivel ezt alázattal bevallja, hogy önerőből ez nem megy, csak Isten Lelke munkája révén, könyörög azért a szabadításért, amiről Pál apostol is ír a Róma 7 utolsó verseiben, ahol a hívő ember belső harcáról olvashatunk az egész fejezetben.

Továbbá Isten olyanfajta éhséget is támaszt bennünk, amely ráébreszt minket arra, hogy folyamatosan szükségünk van Isten kegyelmére, és arra, hogy Ő megőrizzen minket abban. Aki ugyanis elhiszi, hogy kegyelemből volt az ő újjászületése, újjáteremtése, kegyelemből volt az ő megtérése, megszentelődése, az újból és újból tudja, hogy e nélkül a kegyelem nélkül nem lenne sehol, és holnap visszasüllyedne a bűn mélységeibe. Gondoljunk csak Dávid király esetére, aki addig, amíg király lett, nagyon sok mindenben megmutatta Istenbe vetett hitét, és Isten számtalan módon könyörült rajta, sok csodát tapasztalt meg, számos zsoltár íródott ebből az időszakából. Viszont hívő emberként, hátat fordítva Isten kegyelmének, elfeled-

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

kezve arról, Dávid a legaljasabb gyilkosságig süllyedt, megölette Uriást, mert elfordult az Úr kegyelmétől. Ugyanígy ezzel az alázattal kell nekünk is élnünk, hogy mi is csak akkor maradunk meg a szent életre való törekvésben, ha Isten kegyelmét kérjük napról napra, az után éhezünk, és az után szomjúhozunk, és könnyörgünk, hogy Uram, ma is könnyörülj rajtam. De a hívő ember nemcsak magára gondol, hanem testvéreire is, ezért az a vágya, hogy lássa Isten igazságát növekedni a gyülekezet közösségében, testvérei körében.

Még lehetne sorolni, hogy mennyi minden után ébreszt éhséget és szomjúságot bennünk Isten az Ő Lelke munkája révén. Amikor tehát Krisztus rámutat arra, hogy azok a boldogok, akik így éheznek és szomjúhoznak, arra is rámutat, hogy Isten megelégti az Ővéit. A hívő életnek része ez a szomjúság és éhség. Ha te hívő vagy, akkor így fogsz éhezni és szomjúhozni, de meg is fogod tapasztalni, hogy Isten meg is fog elégtíteni téged Krisztusban. Ennek az éhségnek a boldogsága abban is áll, hogy az ilyen fajta vágyakozás, az ilyen fajta éhség az igazság után az új élet, a lelki élet jele és bizonyítéka. Az Isten nélküli, lelkileg halott ember nem éhez az igazság után, Isten igazsága után. Az éhség az életnek és az egészségnek a jele. Ugyebár – tudjuk jól – a legtöbb beteg embernek rossz az étvágya, nem kívánja az ételt. Ha lelkileg mi is betegek vagyunk, akkor az előbb felsoroltak után nem vágyódunk, és nem éhezzük Krisztus igazságát, bűnbocsánatát, azt, hogy új emberként éljünk, megszentelődve járjunk, cselekedjünk, nem vágyódunk Isten folyamatos kegyelme után. Az is lehet, hogy egy nagyobb lelki betegségben szenvedünk, ami a lelki megelégedettség, ami alatt az önteltséget vagy a világgal való betöltekezést értem. A Jelenések 3-ban Krisztus rámutat a laodíceai gyülekezet életében erre a betegségre, mert ők azt mondták, hogy mindennel meggazdagodtunk, nincs már szükségünk semmire. Nekik már nem volt szükségük másra, már nem érezték a lelki éhséget Krisztus után, mert teltség-, gazdagságérzetük volt, lelkileg, testileg egyaránt. Ha egészséges hívő ember vagy, akkor – mondja Jézus a boldogmondásban – éhezni és szomjúhozni fogsz az igazság után, és meg fogsz elégtíteni.

Ez azért is természetes, hiszen a hívők számára egyedül Jézus Krisztus jelenti az élet kenyerét, egyedül Ő az, akivel megelégedhetünk! Isten csak Ővele és Őbenne ad igazi megelégtetést nekünk. Nem elegendőek a hívő ember számára a világ nyújtotta rövid örömök, amelyeket bűnös módon szerzünk meg, és bűnbe taszítanak minket, hanem csakis Krisztus az egyetlen lelki, igazi táplálékunk. Krisztus ebben a boldogmondásban is magára mutat (ezt minden boldogmondásnál hangsúlyozom, és most is szeretném ezt tenni): ha éhezel és szomjazol – mondja Krisztus –, gyere énhozzám, és én megelégtítelek téged! Ezt Ő már korábban is ígérte, a Jere-

miás 31,25-ben is például ezt mondja az Úr: „*Mert megítatom a szomjú lelket, és minden éhező lelket megelégtetek.*” Nem új ígérete ez Istennek, hanem a régit erősíti meg: „*boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot: mert megelégtettek*”. Felszólít minket Krisztus, hogy jöjjünk Őhozzá ezzel az éhségünkkel, és ne keressünk másban megelégedést, csak Őbenne.

Végül pedig, zárásként hadd hívjam fel arra a figyelmet, hogy ez az éhség csak itt a földön képezi életünk részét, hiszen az örökkévalóságra nézve az az ígéretünk van a Jelenések 7,16-17-ben, hogy „*Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket*”. Tökéletes megelégedettséget ad nekünk Krisztus olyannyira, hogy az éhség soha nem fogja felütni a fejét, folyamatos lesz a megelégedettség, mert Krisztus, a Bárány gondoskodni fog az Övéiről. Legyen ez nekünk boldog reménységünk és váradalmunk, és addig is legyünk boldogok, mert Isten megelégti a hallott módokon minden igazságra éhezőt és szomjúhozót! Éljük meg, higgyük el ezt a boldogságot, és dicsőítsük érte mennyei Atyánkat!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által, mert Nálad bőséges a kegyelem, és bizonyos a gondoskodás testileg-lelkileg egyaránt. Köszönjük, hogy Te nem vagy szűkmarkú Úr, hanem bőségesen, úgy, ahogy meg nem érdemeljük, ránk árasztod áldásaidat. Gondoskodásodat nem szünteted meg akkor sem, amikor hátat fordítunk Neked, hisz Te felhozod napodat jókra és gonoszokra egyaránt. Dicsőítünk és magasztalunk Téged ezért a kegyelemért, szeretetért és irgalomért, és különösen is kérjük bocsánatodat ennek tükrében, mert ilyen nagy mértékű jóságot látva is kételkedünk abban, hogy minden szükséges dolgot megadsz nekünk.

Urunk, először szeretnénk azokra gondolni, akik testileg éheznek, és könyörögni, hogy adj nekik ételt és italt, különösen is általunk, hívó néped által. Hogyha netán kemény lenne a mi szívünk, vagy a sok visszaélés miatt már megundorodtunk ezzel foglalkozni, akkor kérünk, Te tegyél bennünket ebben is minket újjá, és tegyél irgalmasokká, ahogyan Krisztus is mutatta azt földi élete során. Kérünk, hogy elégíts meg általunk éhezőket és szomjúhozókat, akár testileg is, de kérünk, hogy sose maradjon el a lelki bizonyágtétel, az az örömhír, ami Fiadról szól, az élet kenyeréről, amely igazán és egyedül meg tudja elégíteni az éhező és szomjúhozó szívet. Kérünk, hogy ebbéli szolgálatunkban erősíts meg bennünket, vagy éppen indíts el minket, ha még ezt nem tettük volna. És könyörgünk, hogy

6. BOLDOGOK AZ ÉHEZŐK ÉS SZOMJÚHOZÓK

támogasd gyülekezetünk ebbéli szolgálatát továbbra is. Köszönjük, hogy ebben is biblikus módon élhetünk és járhatunk el.

Könyörgünk azokért is, akiket a lelki éhség gyötör, és nem tudják, hogy mi miatt, akik tisztában vannak az éhséggel, és érzik annak fájdmát, de még nem látják az igazi lelki táplálékot. Te legyél világosság számukra a sötétségben, és ragyogtasd fel, hogy „*nem adatott ... az ég alatt más név*”, csak Krisztus, aki által megtartatunk. És kérünk, hogy Őhöz vezesd el őket.

Magasztalunk Téged azért, mert minket a hívó élet során is számtalan módon megelégtetted Krisztusnak igazságával, amit nekünk tulajdonítottál, amely hit által sajátunk lehet, vagy a megszentelődésre való törekvésben, az új életben, vagy a kegyelem folytonosságában. Köszönjük, hogy Te így is táplálsz bennünket. Könyörgünk is ezért a naponkénti kegyelemért, segíts ebben élnünk, alázatban maradnunk, óvj meg minket attól, hogy a világ kínálta bűnös vágyak, vagy éppen testünk által keresett és elkövetett bűnök ne elégítsenek meg minket, hanem egyedül Krisztusban találjunk megelégtetést.

Kérünk, hogy így legyél szenvedő testvéreinkkel ott a betegágyon, a kórházakban és otthonainkban egyaránt. Te képes vagy így is megerősíteni.

Könyörgünk gyászolóinkért. Te, aki maga vagy „*a feltámadás és az élet*”, legyél vigasztalás számukra.

Könyörgünk egyházunkért, magyar népünkért, a vírusért, hogy Te szabadíts meg abból, és ha akarod az, hogy el kell hordoznunk ennek terhét, segíts, hogy Benned találjunk megnyugvást, elégedettségedet elfogadni helyzetünket, állapotunkat. Köszönjük, hogy ez nem pusztán beletörődést, hanem a Tőled kapott dolgok elfogadását jelentheti.

Maradj velünk kérünk kegyelmeddel az őszi szünetben is. Köszönjük, hogy a gyermekek szüleikkel is lehetnek, kérünk áldd meg ezeket az időket, és készíts bennünket mind az úrvacsorára, mind a reformáció ünnepeire, hogy Téged dicsőítsen mindegyik.

Maradj velünk kegyelmeddel minden napon addig, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, ahogy ígérted Igédben, vagy magad mellé veszel minket. Köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk arra a napra, hisz azzal találkozhatunk, akivel naponként együtt élhetünk.

Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet, szeretetedet, legyen áldott mindenért a Te háromszor szent neved!

Ámen.